

ซาติวิกฤต พลิกจิตถ้วนหน้า
ปฐวีติจิตสำนึก

"...ข้าแต่พระโคตมผู้เจริญ
ภาชิตของพระโคตมแจ่มแจ้งนัก
เหมือนหงายของที่คว่ำ..."

คำตามท้ายพระสูตรเป็นอันมาก
ที่คนนอกศาสนาอุทานเมื่อได้ฟัง
ธรรมจากพระศาสดา

๑. จิตคว้า-จิตหงาย

กะลา หรือภาชนะเดียวกัน เมื่อคว่ำหรือหงายมีคุณสมบัติต่างกันลิบลับ ลองดูรูปข้างล่าง **สภาวะคว่ำ** คือการครอบ เมื่อถูกครอบก็ทำให้ตัดขาด

รูปที่ ๑ เปรียบเทียบจิตคว้ากับจิตหงาย

จากโลกภายนอก ตกอยู่ในที่แคบ ทำให้เห็นแคบ คิดแคบ อะไรที่แคบก็บีบคั้น ตัดขาดจากความเป็นจริง ถ้าไม่รู้ความจริงก็โง่เขลา ขาดปัญญา เกิดทุกข์

สภาวะหงาย คือ การเปิดกว้าง ทำให้เชื่อมโยงได้กว้างขวางยาวไกล จึงเห็น กว้าง คิดกว้าง หลุดพ้นจากความบีบคั้นเป็นอิสระ สามารถสัมผัสกับธรรมชาติตามความเป็นจริง จึงมีปัญญา เกิดสุข

ตารางที่ ๑ เปรียบเทียบผลที่ตามมาของการมีจิตคว้ากับจิตหงาย จิตคว้า เพราะตัดขาดจึงไม่เห็นทั้งหมด ทำให้เห็นแก่ตัว ไม่เห็นแก่คนอื่น ไม่เห็นแก่สิ่งอื่น ไม่เห็นแก่ส่วนรวม ตรงข้ามกันกับการมีจิตหงาย ที่ทำให้เห็นแก่ส่วนรวม หรือเห็นแก่ทั้งหมด

จิตคว้า	จิตหงาย
เห็นแก่ตัว	เห็นทั้งหมด
ไม่เห็นแก่คนอื่น	เห็นแก่คนอื่น
ไม่เห็นแก่สิ่งอื่น	เห็นแก่สิ่งอื่น
ไม่เห็นแก่ส่วนรวม	เห็นแก่ส่วนรวม

ตารางที่ ๑ เปรียบเทียบผลของจิตคว้ากับจิตหงาย

๒. การไม่เห็นแก่ทั้งหมดทำให้เป็นมะเร็ง

ร่างกายของเราเป็นตัวอย่างของระบบที่ดีที่สุด

ในร่างกายมีเซลล์และอวัยวะอันหลากหลายสุดประมาณ แต่ทุกอย่างเชื่อมโยงเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน หรือมีบูรณาการ ทำให้เกิดดุลยภาพ ดุลยภาพคือความเป็นปกติ และความยั่งยืน ความเจ็บป่วยทุกชนิดคือการเสียดุลยภาพ ถ้าเสียมากก็เข้าไอซียู ถ้ายังเสียมากขึ้นอีกก็สิ้นสุด

เซลล์ทุกเซลล์ อวัยวะทุกอวัยวะ จะต้องคำนึงถึงความพอดีของระบบทั้งหมด ถ้าเซลล์ของตับหรือของปอดมันอยากจะเพิ่มพูนตัวมันเองโดยเอกเทศ ไม่คำนึงถึงความพอดีของระบบทั้งหมด นั่นคือมันเป็นมะเร็งของตับและปอด ก้อนมะเร็งที่เติบโตขึ้นโดยไม่บูรณาการกับทั้งหมด ทำให้เสียดุลยภาพ เกิดความไม่สบายหรือเจ็บป่วย คนเป็นมะเร็งจึงป่วยและป่วยอย่างยิ่ง เพราะระบบของเขาเสียดุลยภาพ จนกระทั่งเสียชีวิต

สังคมคือระบบการอยู่ร่วมกันของทั้งหมด นอกจากคนทั้งหมดแล้วยังหมายถึงสิ่งอื่นหรือธรรมชาติทั้งหมดด้วย ถ้าคนทั้งหมดและธรรมชาติทั้งหมดไม่ไปด้วยกันอย่างบรรสานสองคล้อง นั่นคือไม่บูรณาการ ระบบการอยู่ร่วมกันย่อมเสียดุลยภาพ สังคมจึงป่วย ทำนองเดียวกับที่คนเป็นมะเร็ง **สังคมก็เป็นมะเร็ง** ได้ด้วย นั่นคือสังคมเสียดุลยภาพในวิกฤต

วิกฤตการณ์โลกในปัจจุบันก็คือ วิกฤตการณ์ของการขาดดุลยภาพทุก ๆ ทาง ทั้งทางเศรษฐกิจ จิตใจ สังคม วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม **ที่วิกฤตก็ เพราะจิตตามไม่ทันความเป็นจริง**

ความเป็นจริงคือ สังคมปัจจุบันเชื่อมโยงเป็นหนึ่งเดียวและสลับซับซ้อนมาก แต่จิตมนุษย์ยังคงว่าอยู่ (รูปที่ ๒) ยังเข้าไม่ถึงความเป็นทั้งหมดยังคิดแบบแยกส่วน ยังทำแบบแยกส่วน เห็นแต่เฉพาะประโยชน์ของตน เฉพาะประโยชน์ของพวกเขา เฉพาะประโยชน์ของประเทศตน เฉพาะประโยชน์ทางเศรษฐกิจโดยไม่คำนึงถึงสิ่งแวดล้อม ฯลฯ โลกจึงป่วยอย่างยิ่ง โลกจึงเป็นมะเร็งอย่างยิ่ง

ความจริงที่เชื่อมโยงเป็น
หนึ่งเดียวและสลับซับซ้อน

จิตคว้า
ไม่เห็นแก่คนอื่น ไม่เห็นแก่สิ่งอื่น
ไม่เห็นแก่ทั้งหมด

รูปที่ ๒ ความขัดแย้งระหว่างความเป็นจริงกับจิตมนุษย์

การจะแก้วิกฤติได้จึงต้องการการปฏิบัติจิตสำนึก ต้องการการพลิกจิต จากความเป็นหยาย ให้เป็น**จิตใหญ่**ที่สามารถเข้าถึงความเป็นทั้งหมด เห็น และคิดถึงทั้งหมด เพื่อบูรณาการและคุณภาพของทั้งหมด

๗. การปฏิบัติจิต-การพลิกจิต

คำว่าปฏิบัติจิต ตามรูปศัพท์แปลว่า **หมุนกลับ** การปฏิบัติจิตจึงตรงกับการพลิกจิตที่สุด คือพลิกหรือหมุนกลับจากความเป็นหยาย หรือเปลี่ยนแปลงทันทีทันใดจากจิตเล็กและคับแคบ เป็นจิตใหญ่และกว้างขวาง

โลกวิฤตอย่างยิ่งและคุกคามความอยู่รอดของมนุษย์และธรรมชาติทั้งหมด จึงมีความต้องการด่วนจี๋ที่มนุษย์ต้องปฏิบัติจิตหรือพลิกจิตจากความเป็นหยาย เมื่อพูดถึงการพัฒนาจิตก็ดูกันว่าเป็นเรื่องยากและช้า ต้องทำเป็นขั้นเป็นตอนเป็นลำดับๆ ไป และคนจำนวนน้อยเท่านั้นที่ทำได้ ซึ่งไม่ทันกาลเสียแล้ว เพราะวิกฤตการณ์มันมาเร็วและรุนแรง เราต้องการการเปลี่ยนแปลงจิตอย่างรวดเร็ว และไม่ใช่มนุษย์คนส่วนน้อย แต่ของคนทั้งหมดทีเดียว มนุษย์ชาติจึงจะอยู่รอดได้

เราต้องการอะไรที่ทำได้ง่าย ได้ผลเร็ว ได้ผลใหญ่ และคนทั้งหมดทำได้

การปฏิบัติจิตหรือการปฏิบัติจิตสำนึกให้ความรู้สึกรวดเร็ว การพลิกจิตให้มโนภาพที่เป็นรูปธรรม ว่าพลิกจากความเป็นหยาย ไม่น่ายาก ทำได้ทันที ทำได้ทุกคน อยู่ที่ว่าแรงจูงใจจะให้ทำคืออะไร

๔. ความสุขฉับพลัน (Instant Happiness) แรงจูงใจที่ใหญ่ที่สุด

แรงจูงใจที่ใหญ่ที่สุดสำหรับมนุษย์และสัตว์คือความสุข ถ้ารู้ว่าอะไรทำให้มีความสุข ก็อยากจะทำสิ่งนั้นและทำซ้ำๆ เพราะความไม่รู้มนุษย์คิดว่า การสนองตัณหาคือความสุข จึงพากันทำอะไรๆ เพื่อสนองตัณหา แต่มันได้ความสุขที่ไม่แท้และไม่ยั่งยืน แต่มีสิ่งแทรกซ้อนตามมามาก เพราะตัณหามันลงที่แคบและแยกส่วน ไม่คำนึงถึงทั้งหมด เมื่อมนุษย์ทั้งหมดมุ่งสนองตัณหา จึงพากันทำแบบแยกส่วนโดยไม่คำนึงถึงทั้งหมด ทำให้ขาดบูรณาการและเสียสมดุลสภาพเกิดวิกฤตการณ์ต่างๆ ทางดังกล่าวแล้ว ฉะนั้นแทนที่จะเกิดสุขภาวะถ้วนหน้า (Happiness For All) หรือ Health For All กลับเกิด Hell For All หรือนรกถ้วนหน้า

แต่ถ้ามนุษย์รู้ว่าความสุขฉับพลันเป็นไปได้ง่ายและทันทีเหมือนหยากะลา นั่นคือพลังจิตจากคว่ำเป็นหงาย จากจิตเล็กและแคบคำนึงถึงแต่ตัวเอง

กลายเป็นจิตใหญ่ที่เห็นแก่คนอื่น เห็นแก่สิ่งอื่น และเห็นแก่ทั้งหมด เกิดความสุขทันที

มนุษย์อวกาศชื่อเอ็ดการ์ มิทเชลล์ เมื่อยืนอยู่บนดวงจันทร์เห็นโลกทั้งใบ จิตเปลี่ยนทันที เขาพูดว่า “ผมกลับมายังโลก เป็นคนที่เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง” การเข้าถึงความเป็นทั้งหมดของโลก ทำให้จิตเขาเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เป็นอิสระมีความสุขอย่างไม่เคยมาก่อน มีความรักอันไพศาลต่อเพื่อนมนุษย์และธรรมชาติทั้งหมด

เมื่อจิตของเอ็ดการ์มิทเชลล์เปลี่ยนแปลงทันที จากการเข้าถึงความเป็นทั้งหมดได้ จิตเขาก็เปลี่ยนแปลงทันทีได้เหมือนกัน จากจิตเล็กที่กักขังอยู่กับตัว กลายเป็นจิตใหญ่ที่เป็นอิสระเข้าถึงความเป็นหนึ่งเดียวของธรรมชาติทั้งหมด

เราสัมผัสกับธรรมชาติอยู่ตลอดเวลา เช่น ดิน น้ำ อากาศ สายลม แสงแดด ต้นไม้ แมลง ท้องฟ้า เมฆ ดวงดาว พระอาทิตย์ พระจันทร์ เมื่อสัมผัสธรรมชาติอย่างใดอย่างหนึ่งก็ระลึกได้ว่าธรรมชาติทั้งหมดล้วนเชื่อมโยงเป็นหนึ่งเดียวกันทั้งจักรวาล จิตเล็กของเราจะกลายเป็นจิต

จักรวาล หลุดพ้นจากความบีบคั้นของความคับแคบ เป็นอิสระ เมื่อเป็นอิสระจากความบีบคั้นจากความคับแคบก็มีความสุข เป็นความสุขอันลึกซึ้งหรือเป็นทิพย์ เบาสบายเพราะอิสรภาพ มีความรักอันไพศาลต่อเพื่อนมนุษย์และธรรมชาติทั้งหมด เมื่อเข้าถึงความเป็นทั้งหมดก็จะประสบความงามอันล้นเหลือ เพราะความงามเกิดจากความเป็นทั้งหมด

เมื่อระลึกว่าธรรมชาติเชื่อมโยงกันเป็นหนึ่งเดียวทั้งจักรวาล เมื่อหายใจเข้า ลมหายใจก็เชื่อมโยงจักรวาลทั้งหมดเข้ามาสู่ตัวเรา เมื่อหายใจออก ลมหายใจออกซึ่งมาจากทุกเซลล์ในตัวเราก็ก็นำไปเชื่อมโยงกับจักรวาล จักรวาลเข้ามาอยู่ในตัวเรา และตัวเราเข้าไปอยู่ในจักรวาล เพราะตัวเรากับจักรวาลเป็นหนึ่งเดียวกัน เพียงระลึกว่าสรรพสิ่งล้วนเชื่อมโยงเป็นหนึ่งเดียวกัน เราก็กะพริกจิตทันที จากจิตเล็กเป็นจิตใหญ่ที่เป็นหนึ่งเดียวกับจักรวาล เป็นจิตจักรวาล

เมื่อจิตถึงความเป็นจิตใหญ่ ก็จะหลุดพ้นจากที่คุมขังหรือการถูกกะลาครอบ เป็นอิสระ เกิดความสุข ดังบรรยายมาข้างต้น การพริกจิตที่ส่งผลทันทีนี้ทุกคนสามารถทดลองทำดูได้ โดยระลึกว่าสรรพสิ่งล้วนเชื่อมโยง

เป็นหนึ่งเดียวกันทั้งหมด (The Same Oneness) เราเป็นหนึ่งเดียวกับทั้งหมด จักรวาลคือเรา เราคือจักรวาล

จะพบว่าความสุขซึมซาบไปทั้งเนื้อทั้งตัวทันที !

ต้องทดลองดูเองจึงจะรู้ บรรยายเท่าไรก็ไม่รู้รส เหมือนบรรยายว่าแกงนี้อร่อยเท่าไร คนฟังก็ไม่รู้รสอร่อย จะรู้ก็ต่อเมื่อลงมือชิมด้วยตัวเอง ที่เรียกว่าฟังรู้ได้ด้วยตัวเองหรือสัมผัสชิวจิต

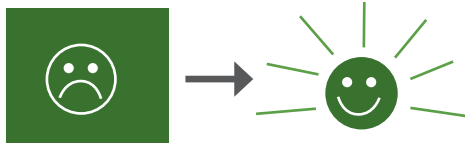
การปฏิบัติจิตหรือพริกจิตนั้นมีรสอร่อย

ความอร่อยหรือความสุขที่เกิดจากการพริกจิตนี้จะเป็นแรงจูงใจให้คนอยากทำกันมากขึ้นเรื่อยๆ หนักเข้าเกิดการพริกจิตกันถ้วนหน้า เกิดความสุขถ้วนหน้า การมีจิตใหญ่ที่เข้าถึงความเป็นทั้งหมดจะทำให้ไม่ว่าจะทำอะไรๆ ก็ดำเนินถึงส่วนรวมทั้งหมด ทำให้เกิดบูรณาการของทั้งหมด ทำให้การอยู่ร่วมกันได้ดุลยภาพ พ้นจากวิกฤตการณ์ เกิดปรกติสุข มั่นคงและยั่งยืน

๕. สำนึกในศักดิ์ศรีและคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์

เราทุกคนเป็นมนุษย์

มนุษย์ต่างจากสัตว์ สัตว์ก็มีธรรมชาติอย่างสัตว์ เช่น กิน ไข้ ปี่ นอน กัดกัน แต่มนุษย์มีอะไรสูงกว่ำนั้น และสูงกว่ำนั้นมาก คำว่ามนุษย์แปลว่า มีจิตใจสูง ธรรมชาติก็ให้เครื่องมือมนุษย์คือสมองส่วนหน้าหรือสมองแห่งความเป็นมนุษย์ที่ทำให้มีความดิงาม เช่นความเมตตา กรุณา ความเห็นใจผู้อื่น และความมีปัญญาที่สามารถบรรลุอิสรภาพได้โดยสันเชิง

รูปที่ ๓ ระเบิดจิตสำนึกของความเป็นมนุษย์ออกไปจากคุกที่มองไม่เห็น

ในวิถีชีวิตเราต้องดำเนินชีวิตไปตามที่สังคมกำหนด ในสิ่งที่สังคมกำหนดประกอบด้วย มายาคติเป็นอันมาก มายาคติต่างๆ มากดความเป็นมนุษย์ของเราให้ตกต่ำลงโดยเราไม่รู้ตัว เราถูกจำกัดหรือบีบคั้นประดุจถูกจองจำอยู่ในคุกที่มองไม่เห็น (The invisible prison) การถูกจองจำอยู่ในที่แคบ ทำให้บีบคั้นติดขัด จิตเล็ก มีความทุกข์ และก่อความทุกข์ให้แก่กันและกัน **เมื่อใดที่เรามีสำนึกในศักดิ์ศรีและคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ของตัวเอง** เราจะหลุดพ้นเป็นอิสระและมีความสุขที่ลึกล้ำที่สุด ความสุขที่ลึกที่สุด เกิดจากสำนึกในศักดิ์ศรีและคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ของตัวเอง เรื่องนี้ทุกคนทดลองทำได้ด้วยตัวเอง ทุกคนมีศักยภาพแห่งความสร้างสรรค์ ศักยภาพแห่งความสร้างสรรค์อยู่ในความเป็นมนุษย์ เมื่อสำนึกในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ ความเป็นมนุษย์ก็จะปลดปล่อยพลังสร้างสรรค์ ทุกคนมีความชอบหรือความถนัดบางอย่างและทำได้ดีในเรื่องนั้นๆ ศักยภาพของความเป็นมนุษย์อย่างหนึ่งที่สัตว์ไม่มีก็คือ ศักยภาพที่จะไปเหนือตัวตน ศักยภาพที่จะคิดถึงคนอื่น คิดถึงสิ่งอื่น และคิดถึงส่วนรวม

ส่วนรวมในปัจจุบันนี้มีขนาดใหญ่มาก

ไม่ใช่แค่ครอบครัว หรือหมู่บ้าน หรือหมู่บ้าน และส่วนรวมไม่ได้หมายถึง มนุษย์เท่านั้น แต่หมายถึงธรรมชาติแวดล้อมที่กำลังพังพินาศ เพราะจิต มนุษย์ไปไม่ถึง การที่ส่วนรวมจะกลับคืนมาสู่สภาพบูรณาการและ ดุลยภาพ จึงต้องการจิตสำนึกที่ใหญ่มาก

ขนาดของจิตสำนึกเป็นไปตามการรับรู้

ในชีวิตตามปกติของมนุษย์ รับรู้ได้จำกัด ไม่สามารถรับรู้ “ความเป็น ทั้งหมด” ได้ เอ็ดการ์ มิทเชลล์ ยืนอยู่บนดวงจันทร์เห็น “ความเป็น ทั้งหมด” ของโลกทั้งใบ จิตสำนึกจึงเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เราทั้งหมดไม่สามารถไปเห็นโลกทั้งหมดได้ แต่สมัยนี้มีเทคโนโลยีที่เรียกว่าสื่อ สื่อโดย รูป โดยทางโทรทัศน์ ทางวิดีโอ ทางภาพยนตร์ ควรนำมาใช้ให้มนุษย์ รับรู้ความเป็นทั้งหมด เพื่อให้เกิดพลังจิตสำนึกที่ใหญ่ อาจเรียกว่าระเบิด พลังจิตสำนึกก็ได้

การระเบิดพลังจิตสำนึกนั้นเปรียบประดุจการระเบิดพลังนิวเคลียร์ในตัว มนุษย์ ซึ่งเป็นกำลังมหาศาลทำให้มนุษย์ทำสิ่งที่ตามธรรมดาตามมนุษย์ทำไม่ ได้ วิฤตของมนุษยชาติในปัจจุบันแก้ไขไม่ได้ด้วยการทำเท่าที่มนุษย์

สามารถทำได้ แต่ต้องการทำในสิ่งที่มนุษย์ตามธรรมดาทำไม่ได้ นอกจากนี้การระเบิดพลังจิตสำนึกใหม่เท่านั้น จึงจะทำให้สามารถทำใน สิ่งที่ตามธรรมดาทำไม่ได้

การศึกษาของเราสอนแค่ระดับความรู้เท่านั้น ไปไม่ถึงการสร้างจิตสำนึก ใหม่ การศึกษาจึงไม่สามารถเป็นพลังที่พามนุษยชาติออกจากวิฤตได้ ที่จริงคนจำนวนมากหรือทั้งหมดอยู่ในระบบการศึกษา ถ้าระบบการศึกษา สนใจการปฏิบัติจิตสำนึก ระบบการศึกษาก็จะพามนุษยชาติออกจาก วิฤตได้

เนื่องจากความรุนแรงของวิฤตการณ์และความเร่งด่วนของการหา ทางออกจากวิฤตการณ์และศักยภาพของมนุษย์ก็มีอยู่ในการที่จะมี จิตสำนึกใหม่ ทุกภาคส่วนของสังคมต้องทำเพื่อจิตสำนึกใหม่

๖. จิตสำนึกใหม่สำหรับคนทั้งมวล- คนทั้งมวลเพื่อจิตสำนึกใหม่ (New Consciousness for All-All for new Consciousness)

การสร้างจิตสำนึกใหม่เป็นระเบียบวาระของคนทั้งมวลร่วมกัน คนทุกคนเท่าที่จะเป็นไปได้ ทุกกลุ่มในทุกพื้นที่ ในทุกองค์กร ในทุกอาชีพ ควรให้ความสนใจในการสร้างจิตสำนึกใหม่ ด้วยใจเปิดกว้าง ไม่ว่าจะเรียกว่าอะไร วิธีการใดๆ ทั้งเก่าและใหม่ เช่น การพัฒนาจิต การเจริญสติ จิตวิวัฒน์ จิตตปัญญาศึกษา การปฏิบัติจิตสำนึก การปฏิบัติทางจิตวิญญาณ การเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐาน (Transformative learning) สุนทรียสนทนา โยคะ ไทเก๊ก นิเวศจิตวิญญาณ ศิลปะจิตวิญญาณ ฯลฯ จะเกี่ยวกับศาสนาหรือไม่ก็ทำได้

ขณะนี้ผู้สนใจการพัฒนาจิตในรูปแบบต่างๆ มากขึ้นเรื่อย หนังสือที่ขายดีที่สุดอยู่ในตระกูลพัฒนาการทางจิตวิญญาณ หรือการสร้าง

จิตสำนึกใหม่ เป็นกระแสใหญ่ (Megatrend) ชัดเจน อาจเรียกว่า New Consciousness Megatrend หรือกระแสใหญ่จิตสำนึกใหม่

องค์กรที่มีความสามารถน่าจะตั้งศูนย์ข้อมูลข่าวสารเรื่อง จิตสำนึกใหม่ (New Consciousness Information Center) เพื่อรับและกระจายข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการพัฒนาจิต ว่าใครกำลังทำอะไรอยู่บ้าง วิธีใด อยู่ที่ไหน ให้เกิดเครือข่ายของการรับรู้และแลกเปลี่ยนเรียนรู้ให้ขยายตัวไปทั่วแผ่นดิน ถ้าเป็นไปได้ก็มีชุมชนจิตสำนึกใหม่ (New Consciousness Community) ที่คนทั้งชุมชนสนใจในเรื่องจิตสำนึกใหม่

จัดให้มีการท่องเที่ยวจิตสำนึกใหม่ (New Consciousness Tourism) มีการจัดประชุมเรื่องจิตสำนึกใหม่ หรือมีชุมชนแห่งการเจริญสติ โรงพยาบาลทุกโรงพยาบาลน่าจะมีคลินิกเจริญสติ การเจริญสติหรือจิตตปัญญาศึกษาควรจะเกิดขึ้นในระบบการศึกษาทุกชนิดทุกประเภท

ข้างต้นเป็นจิตตภาพของการพัฒนาจิตสำหรับคนทั้งมวล ซึ่งอาจเกิดขึ้นหรือควรเกิดขึ้น ซึ่งจะเป็นไปเพื่อประโยชน์ทั้ง ๓ ระดับ คือระดับบุคคล ระดับองค์กร และระดับสังคม

ชาติวิกฤต หรือมนุษยชาติวิกฤต ควรจะใช้เป็นโอกาสที่มนุษย์จะเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐาน ปฏิวัติจิตสำนึก จากจิตเล็กให้เป็นจิตใหญ่ เพื่อยกระดับการพัฒนาไปสู่ระนาบที่สูงขึ้น สูงพอที่มนุษย์และสรรพสิ่งจะอยู่กันอย่างบรรสานสอดคล้อง เป็นสังคมที่สงบเย็น (สังคมนิพพาน) ไปชั่วกาลนาน